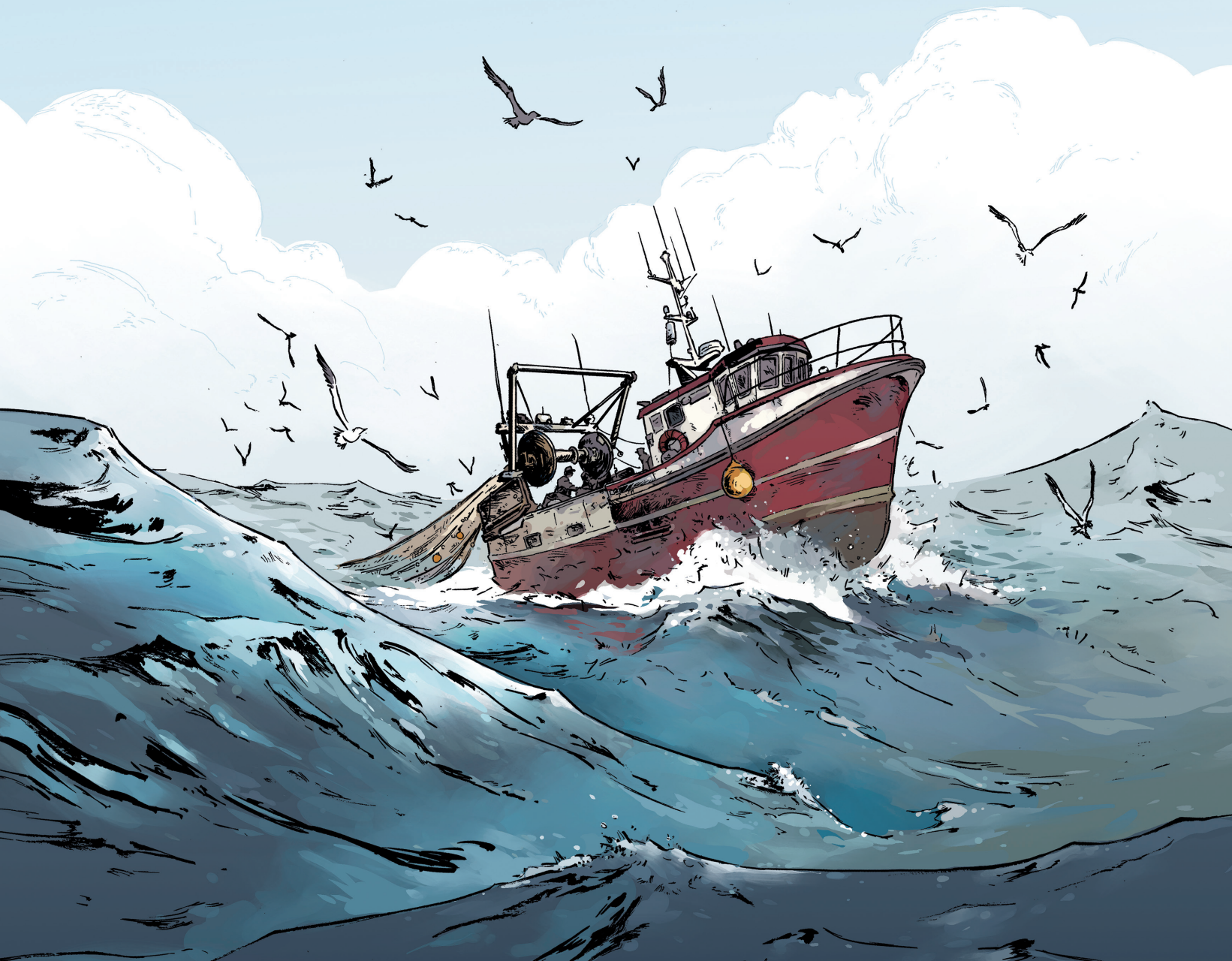
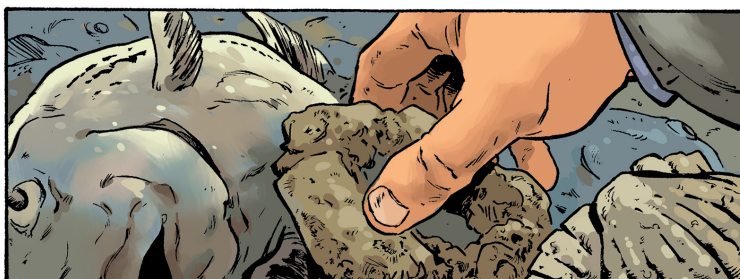
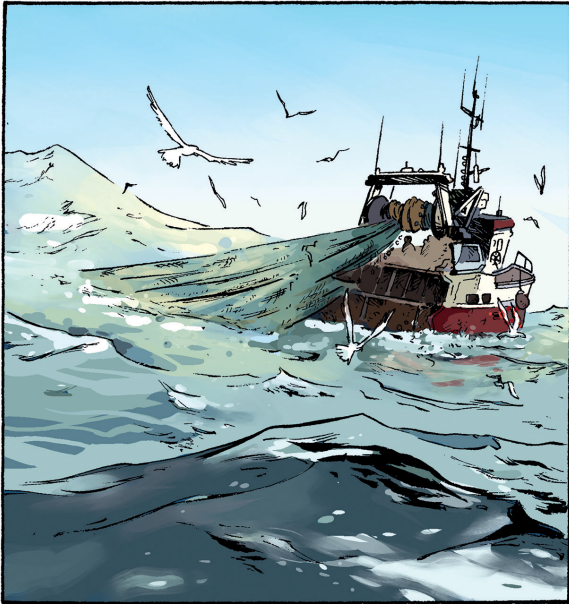

7 september 1998,
voor de kust van Marseille...

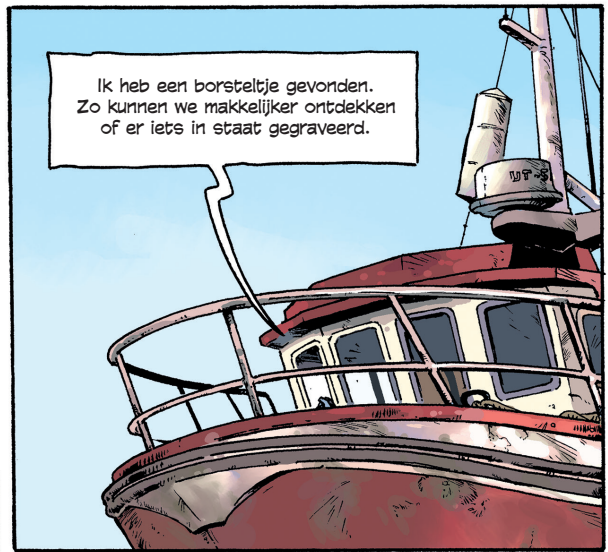
Het lijkt wel wat op een armband...

Laat me eens wat beter kijken.

Je hebt gelijk, het is inderdaad een armband.

Kom maar naar mijn hut als je klaar bent met vis sorteren.

Ik heb een borsteltje gevonden. Zo kunnen we makkelijker ontdekken of er iets in staat begraven.

Eens even kijken... Het lijkt heel lang in het water te hebben gelegen.

Maar ik krijg de indruk dat er echt iets in geschreven staat.

Ar...toine. Ha! Net als mijn tweede naam!

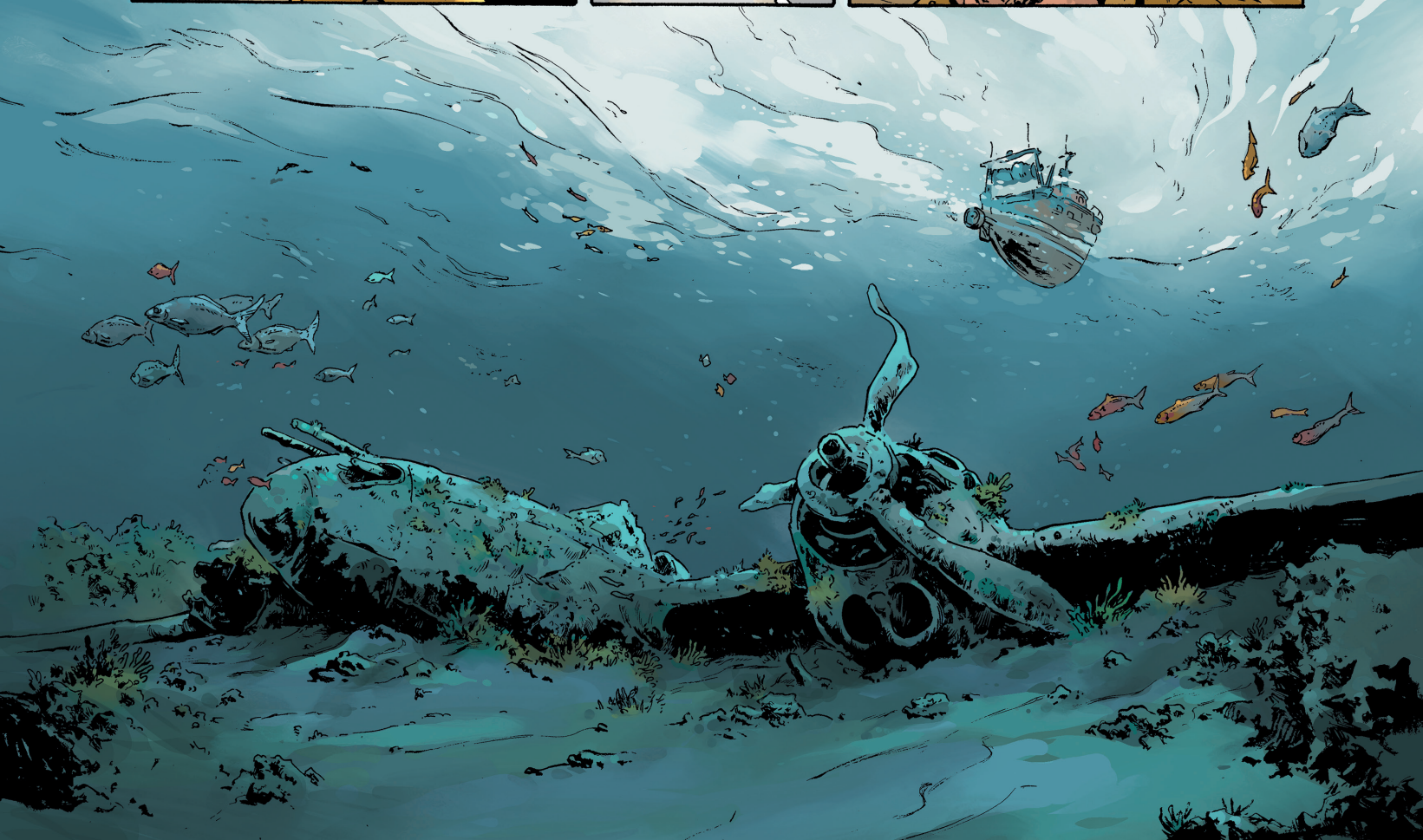

Maar dat kan niet! Ik droom!

Wat is er, baas?

Verdomme, David! We hebben de armband van Saint-Exupéry teruggevonden!

31 december 1940, New York City.

Daar sta je niet alleen in, Antoine!
Ik snak nu al naar het moment dat ik
weer vaste grond onder de voeten heb.

Nog één dag langer en ik had zeereizen
voorgoed vaarwel gezegd. Er was geen
druppel bier of cola meer over!

Maar ik ben blij dat ik u heb leren kennen
en een hut met u mocht delen, ondanks de
wat Spartaarse inrichting. In uw gezelschap
leek de reis minder lang te duren.

Bezoek me in Hollywood als dat lukt.
Ik weet zeker dat een verfilming van
"Terre des Hommes" een goed idee is.

Ik zal het idee voorleggen aan mijn
collega's als ik in Los Angeles ben.

Dank je, Jean*. Het zou geweldig
zijn om dat project met jou te doen.

* Dit is Jean Renoir, de cineast.

Wat een zware reis!

Jean, je weet niet hoe blij ik ben om de skyline van Manhattan te zien!

Dag heren, ik ben niet de enige die op u staat te wachten. Maar ik was niet degene die ze heeft gewaarschuwd. Ze hebben gewoon de passagierslijst gecheckt!

Meneer De Saint-Exupéry! Kunnen wij enkele vragen stellen, alstublieft?

U bent hier een beroemdheid, dus ontsnappen wordt lastig!

Nou, dat ontwijken van de pers is dus mooi mislukt...

Hoe lang blijft u in New York, denkt u?

Zo'n drie à vier weken. Het is moeilijk om langer durende projecten te doen. Ik ben hier voor de promotie van "Wind, Sand and Stars" op uitnodiging van mijn uitgever.

Wat is uw mening over de situatie in Frankrijk?

Het is zeker dat de staat en de militaire autoriteiten fouten hebben gemaakt die ons fataal zijn geworden. Toch geloof ik in de democratie. Frankrijk zal zich hier doorheen slaan.

Maar hoe? Er is gecapituleerd!

Ik ben geen waarzegger, maar weet alleen dat het tijd zal vergen. We moeten hoop houden en scherp blijven.

Kan Engeland terug slaan?

Frankrijk is verdeeld en Engeland kan het niet in z'n eentje gaan doen.

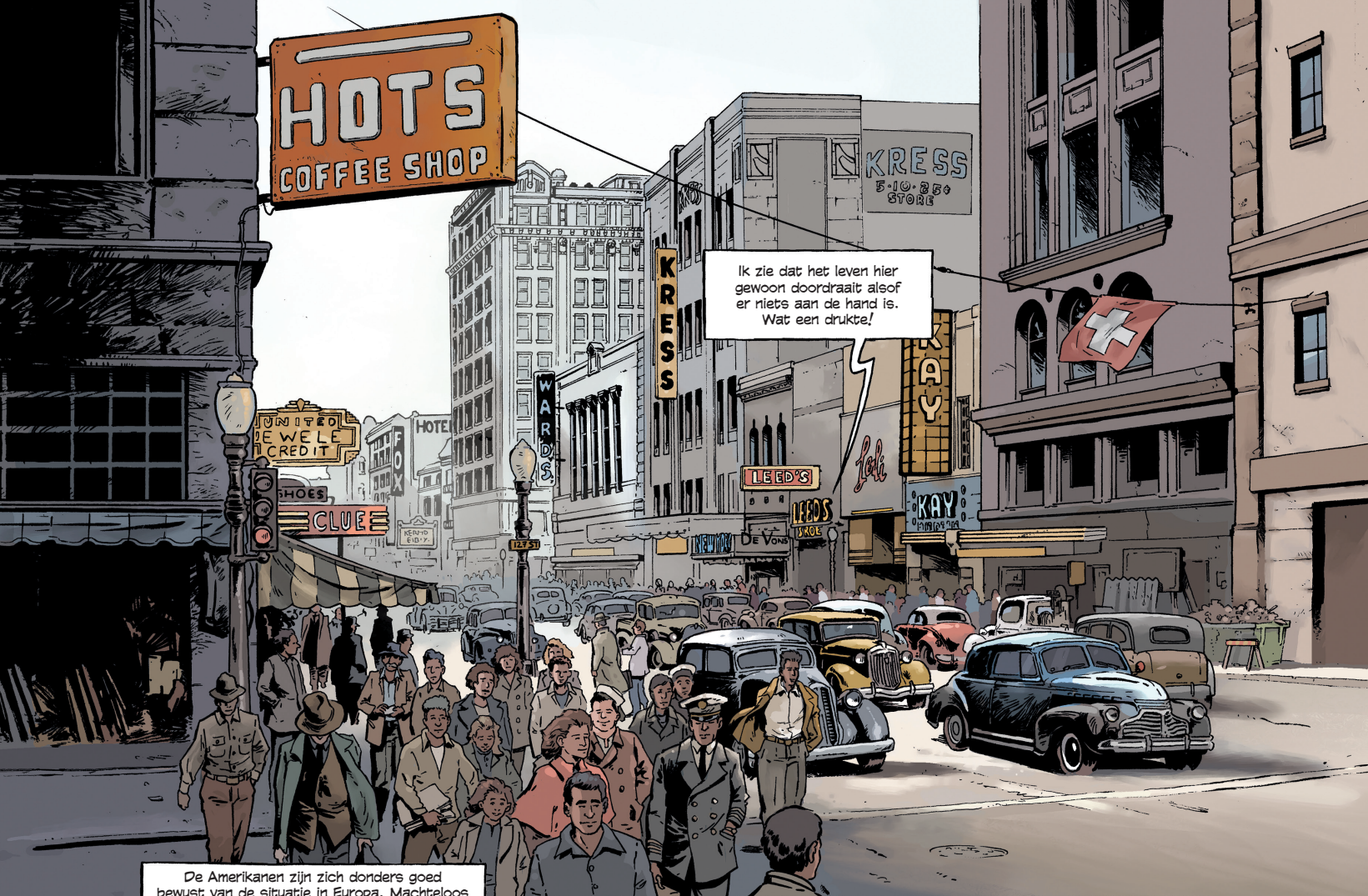

Ik ben van mening dat Amerika zich net als in 1917 in deze oorlog moet mengen.

U was piloot in de oorlog. Zijn Duitse piloten beter dan de Franse?

Ik zag de oorlog van dichtbij. 17 van de 23 bemanningsleden van mijn squadron verkeners zijn niet teruggekeerd van hun missies. Zij hebben allen hun moed bewezen en dat zweer ik.

* De Engelse vertaling van Terre des Hommes verscheen in 1940.

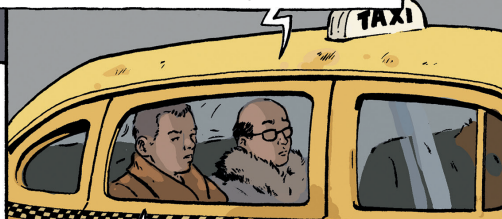

Ik zie dat het leven hier gewoon doordraait alsof er niets aan de hand is. Wat een drukte!

De Amerikanen zijn zich donders goed bewust van de situatie in Europa. Machteloos waren ze getuige van de nederlaag van Frankrijk en ze verbaasden zich over de snelheid waarmee Duitsland de overwinning behaalde.

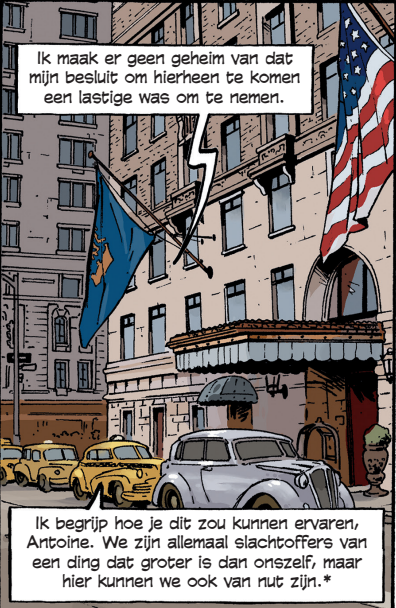
Antoine, wees niet kwaad op de Amerikanen. Velen van hen gaan het nieuwe jaar vieren en willen dan heel eventjes het drama aan de andere kant van de oceaan vergeten.

Die menigte in de straten, die lichten in de etalages, die gebouwen die de hemel uitdagen... Al die dingen lijken me opeens heel erg zinloos.

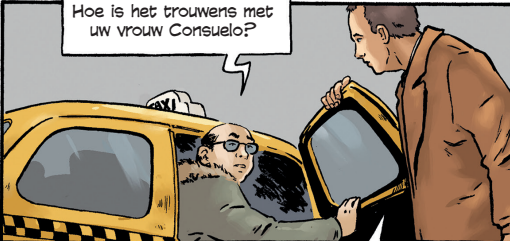

Ik had natuurlijk weinig meer te doen in Frankrijk en ik moest vertrekken. Maar toch voelt het alsof ik mijn land en mijn vrienden in de steek heb gelaten.

Ik maak er geen geheim van dat mijn besluit om hierheen te komen een lastige was om te nemen.

Ik begrijp hoe je dit zou kunnen ervaren, Antoine. We zijn allemaal slachtoffers van een ding dat groter is dan onszelf, maar hier kunnen we ook van nut zijn.*

Hoe is het trouwens met uw vrouw Consuelo?

Ze heeft een schuilplaats gevonden in een afgelegen dorpje nabij Avignon. Het is een kunstenaarskolonie die goed voor haar zorgt. Geen idee hoe lang het zal duren.

Dat is een geruststelling. Maar rust nu wat uit, we zien elkaar binnenkort weer!

Tot snel!

* Pierre Lazareff, journalist, kwam in 1940 naar New York. Hij werkte voor het bureau van Oorlogsinformatie en verzorgde uitzendingen bestemd voor de Fransen.

3 januari 1941.

Gelukkig nieuwjaar, Antoine!
En welkom in New York! We zijn blij om onze
lievelingsauteur weer terug te mogen zien!

Dank voor je gastvrijheid, Eugene!
Het was heel aardig van je om me uit te
nodigen met Peggy en Curtice.

Goede reis
gehad?

De oceaan was onstuimig.
Ik ben zo ziek als een hond
geweest en heb een groot deel
van de reis niet meer kunnen
nuttigen dan thee en bouillon.

Elizabeth heeft een maal
gekookt, waarvan je vast weer
helemaal opknapt. Ik ben nog
niet in de keuken geweest,
maar het ruikt geweldig!

We hebben aan u gedacht
toen we het vreselijke
nieuws hoorden over uw
vriend Henri Guillaumet.

Zijn verdwijning boven
de Middellandse Zee
spookt elke nacht door
mijn dromer. Alleen ik
ben nog in leven van
de equipe Casablanca-
Dakar.

Er is niemand
meer over om
mijn herinneringen
mee te delen.

De laatste keer dat
ik Guillaumet zag was in juli.
Ik voer mee op de Normandië,
toen hij tijdens de derde nacht
over de boot heen vloog.

Hij vloog in een Laté 522.
Hij cirkelde een keer boven het
schip en verdween toen in de nacht.

Misschien heeft u de Normandië
zien liggen toen u aankwam in
New York. Ze is slechts een
schaduw van haar vroegere zelf,
maar hier is ze tenminste veilig.

In de salon van de eerste klas
hieven we het champagneglas
op zijn gezondheid.

Net als wij, Curtice.
Maar voor hoe lang nog?